

HATÁRTALANUL 2019. június 04 – 07-ig

Magyar történelmi és kulturális kincsek nyomában, Szlovéniában és Horvátországban, tengerparti látogatással Fiumében és Abbáziában

Beszámoló

1. Nap:

Hetedikes diáktársaimmal, Saci nénivel és Rita nénivel már hetek óta nagy készülődésben voltunk. Sokat beszélgettünk a közelgő 4 napos kirándulásról. Osztályfőnökiórákon és az úgynevezett előkészítő órán próbáltunk minél több információt összegyűjteni Szlovéniáról és Horvátországról, valamint azokról a településekről, amelyeket útunk során majd meglátogattunk.

Útvonal: Pápa – Szlovénia (Lendva – Dobronak) – Magyarország (Órimagyarósd) – Horvátország (Csáktornya, Varasd, Fiume, Zágráb)

A múlt kedden azt hiszem, senkit sem kellett külön ébreszteni, mert az izgalomtól már korán fent voltunk, türelmetlenül vártuk az indulást. Utazótáskákkal felpakolva mindenki pontosan érkezett a várkerti nagyparkolóba. Itt találkoztunk honismereti vezetőnkkel, Kiss Róberttel, aki a vajdasági Székelykevéről érkezett hozzánk. A búcsúzkodás után elindultunk Szlovénia irányába. De először még osztályfőnökeink ellenőrizték személyi igazolványunkat, mert csak érvényes okmányokkal szabad elhagyni hazánkat.

Néhány órás utazás után meg is érkeztünk a szlovéniai Lendvára. Először a Bánffy Központba látogattunk el, ahol Soós Mihály iskolaigazgató, a központ vezetője beszámolót tartott a Lendván élő magyarok kulturális hagyományairól, az iskolák működéséről, a kisebbségben élő magyarok jogairól. Számunkra teljesen új volt az oktatási rendszerük, amely megengedi két nyelv (magyar és szlovén) anyanyelvi szintű oktatását. Szlovéniában az általános iskola 9 évfolyamos, ugyanis az óvoda nem kötelező.

Innen városnéző sétára indultunk, Lendva belvárosával ismerkedtünk. Megtekintettük a Szent Katalin plébániatemplom mellett lévő Szent István szobrot, Makovecz Imre által tervezett 400 fő befogadására alkalmas színházat és a vele szemben álló Zsinagógát.

A helyi Kéttannyelvű Általános Iskola előtt is megálltunk egy fotó erejéig.

Következő állomásunk a Bánffy Esterházy Kastély volt. Zala György, eredeti nevén Mayer György alkotásaiban gyönyörködtünk. Szobrai, a magyar történelem dicső alakjai, Budapesten, a Hősök terén láthatóak. Egyébként Zala György, szülei korai halála miatt városlódi és pápai rokonainál nevelkedett.

A múzeumban a híres hetési tájegységre jellemző viseletet és használati tárgyakat is láthattunk.

Hundertwasser festményeiről Laci bácsi bécsi kirándulásai jutottak eszünkbe.

Felkapaszkodtunk busszal a lendvai szőlőhegyre. A Szentháromság kápolnában Hadik Mihály törökverő hadvezér történetét Marika néni mesélte el. Megtudtuk, hogy jövőre Budapestre szállítják restaurálás céljából a hadvezér múmiáját.

Ebédünket piknik formájában fogyasztottuk el, közben három ország látóhatárát pásztáztuk tekintetünkkel. Gyönyörködhettünk Szlovénia, Horvátország és Magyarország szépségében. Láttatok már orchideát? És banánfát, és banánfán orchideát és ananász és kávécsesjét és vanília növényt és flamingó virágot különböző színben? Nekünk ilyen élményben is volt részünk a dobronaki orchideafarmon, mely Közép-Európa legnagyobb trópusi kertje.

Szerintetek melyik az a gyümölcs, egyesek szerint zöldségfajta, amely lehet piros, sárga, fekete, gömbölyű, hosszúkás... Fogyasztható frissen, sűrítményként, és egyáltalán nagyon kedvelt olasz étel ízesítéseként.

Igen, ez a paradicsom.

Lendvaerdőn egyedülálló, melegházas paradicsom mintauzemet láthattunk. A csepegtetési öntözést és a levegő páratartalmát számítógép vezérli. A paradicsom palántákat Hollandiában nevelik, majd utána ültetik el ebben a kertészetben. A beporzást spanyol dongók végzik. A növények elérhetik a 10 m-es magasságot is. Kb. 100 féle paradicsomfajta termesztése folyik itt, melyből párat kóstolhattunk is. Nagyon finomak voltak!

Dobronak település határában található a Bakónaki-tó, mely mentén gyönyörű sétát tehetünk. A tónál energiapark működik, ahol különböző szervi bajokat lehet orvosolni. Ezek az energiavonalak a közeli erdőben megbújó Szent Vid forráshoz, és a felette lévő Szent Vid kápolnához vezetnek.

Tehát a nap befejezéseként energiát gyűjtöttünk a következő napi programokhoz, vagy az éjszakához?

Este felé megérkeztünk az őrimagyarósdai szállásunkra, ahol a szobák elfoglalása és a vacsora után takarodóig még egy jót játszottunk.

2. nap:

Szerda reggel a kései elalvás ellenére korán ébredtünk. Össze kellett pakolni a holmiainkat, mert este már Fiumében szálltunk meg.

A reggelit, ami virsli volt mustárral és kechuppal, jóízűen fogyasztottuk el.

Fél 9-kor elindultunk Csáktornyára, ahol a Zrínyiek sásfészkében tettünk sétát. A vár ma a Muraközi Múzeum otthona. Udvarán áll Zrínyi Miklós költő és hadvezér szobra. Zrínyi Péter és Frangepán Ferenc búcsúzik Zrínyi feleségétől, Frangepán Katalintól. Zrínyi 1670. április 13-án hagyta el önként Csáktornyát, hogy tisztázza magát a császár előtt. Ez azonban nem járt sikerrel.

A vártól egy gyönyörű parkon át vezető úton elsétáltunk Zrínyi Miklós költő és hadvezér emlékművéhez, amelyet a kursaneci erdőben történt szörnyű tragédia emlékére állítottak fel. Honismereti vezetőinktől megtudtuk, hogy a legenda szerint vadászat közben egy megsebzett vadkan ölte meg Zrínyit. De egyesek szerint merénylet áldozata lett az erdőben.

A rövid ismertető után megkoszorúztuk az emlékművet.

Ezután Felsőzrinyifalva felé folytattuk útunkat, ahol felkerestük azt a Zrínyi-obeliszket, amelynek eredetijét Csáktornyán, a Muraközi Múzeumban állították fel.

Rövid utazás után Varasdra érkeztünk. A város mintegy 200 évig Horvátország fővárosa volt. Városnézésünk során felkerestük az Erdődyek várkastélyát benne a múzeummal. A fiúknak a fegyverkiállítás tetszett, a lányok figyelmét pedig a korabeli öltözékek és kiegészítők kötötték le. Próbálták elképzelni magukat a hihetetlenül szűkre szabott fűzőkben.

A múzeumból elsétáltunk a gyönyörű barokk belvárosba, ahol nemcsak szabadidőt kaptunk, hanem egy feladatot is. Meg kellett keresnünk Európa legrégebbi városháza épületét. Nem mindenkinek volt könnyű a feladat, de néhányan rájöttek, hogy olyan épületet keressenek, amelynek homlokzatán zászlók vannak kitűzve. A belvárosban megcsodálhattuk még a megyeházát, a Draskovics Palotát és a székesegyházat is.

A fiumei szállásunkig tartó 300 km-es úton próbáltuk bepótolni az elmaradt éjszakai alvást. Mindnyájan feléledtünk, amikor a városhoz közeledve sokan életükben először pillanthatták meg a tengert.

Az olasz Fiume és a horvát Rijeka szó is folyót jelent, ugyanis itt ömlik a tengerbe a város folyóvize, a Recsina, amelyet lakói olaszul Fiumara néven is neveztek. Tehát a város horvát neve is – szintén a folyóvízhez kapcsolódva – a Rječina elnevezésből eredeztethető.

Szállásunk elfoglalása és a meleg vacsora után sétáltunk egy nagyot a kikötőben. Útközben megpillantottuk a Szent István csatahajót is.

Az élménydús programok és a kiadós esti séta ellenére nehezen ment az esti elalvás, pedig sejtettük, hogy másnap is fárasztó napunk lesz.

3. nap:

Reggeli: Nutella a köbön, tojás ízű teával, kakaóval, különböző ízű lekvárokkal és májkrémmel.

Első állomásunk Tersatto vára, melyet a Frangepánok építettek a XIII. században. A várból festői kilátás nyílt Fimére és a kék tengerre. A várban található a Tersattoi Mária búcsújáró kápolna. A kápolnát II. János Pál Pápa 2003-ban, Horvátországi látogatása során megáldotta. A kegytemplom falát olyan zarándokok képei díszítik, akik hálájuk jelképeként tisztelegtek a segítő Szűz Anya előtt.

Fiumei városnézésünket a kikötőben folytattuk. A pompás 21. századi jachtok mellett a Szent István csatahajót is láttuk, amely az Osztrák–Magyar Monarchia egyik csatahajója volt az első világháború idején. 1918. június 10-én egy olasz gyorsnaszád torpedói süllyesztették el Premuda szigetének közelében, mikor a Szent István első bevetésének gyülekezőhelyére tartott. Megkerestük a magyar feliratú kikötői bakokat is (Schlick féle Vasöntöde és Gépgyár, Budapest).

Megkoszorúztuk Baross Gábor, egykori közlekedésügyi miniszter emléktábláját. Legjelentősebb reformja a vasúti személyszállításban az ún. zónatarifa-rendszer bevezetése volt, amely a sok vasúttársaság díjszabásait egységesítette, és a távoli utazásokat olcsóbbá tette. Közlekedéspolitikusként célja volt a víziközlekedés fejlesztése, a fiumei kikötő kiépítése és az Al-Duna hajózhatóvá tétele. A Vaskapu csatorna megnyitását (1896) már nem érte meg, de a beruházás elindítása az ő érdeme. A nevéhez fűződik a posta és a távírda egyesítése, a Budapest-Bécs közötti telefonkapcsolat kiépítése.

Jókai Rijekai napjainak emlékére szintén márványtábla figyelmezteti a járókelőket. Séta közben elhaladtunk a Magyar Királyi Tengeri Hatóság épülete, a Kormányzói palota, az Adria-palota és Adria Magyar Királyi Tengerhajózási Rt székháza mellett.

A történelmi belvárosban megcsodáltuk a rómaiak által épített városkaput. Majd a Szent Vid kápolna következett. Imával fejeztük ki hálánkat, hogy ezen kiránduláson részt vehetünk.

Végre szabadidő a korzón!!!! -

Opatija, magyar riviéra a Monarchia idején. Az akkor épült tengerparti házak még ma is őrzik az akkori Magyarország építészeti értékeit.

Sajnos a kissé borús idő megakadályozta tengeri fürdőzésünket, de a pancsikolásról nem mondtunk le. Képzeltetek el 41, 13-14 évesnek látszó óvodást, akik feltűrt nadrágszárral az éppen felénk érkező hullámokba ugrálnak. Többek fürdőruha nélkül is fürödtek. De hála istennek a szabadidőben sok gyereknek sikerült száraz pólóra szert tenni szuvenir formájában. Santa Maria helyett az Admirál nevű sétahajó vitt minket a hullámozó tengeren. A jó angol tudással rendelkező gyerekeknek sikerült elérni a kapitánynál, hogy átadja a kormánykereket. Szerencsére csak rövid időre, így épségben partot értünk.

Annak ellenére, hogy bőséges volt az ebédre kapott hidegcsomag és napközben édességekkel is kényeztettük magunkat, jó étvágyal elfogyasztottuk a számunkra kissé idegen ízesítésű vacsorát. A gulyásleves horvát változatát kaptuk.

4. nap: Zágráb

A negyedik nap reggelén kicsit izgatottabbak voltunk, hiszen a mai nap már a hazautazás napja.

Reggeli után bepakoltunk a buszba, egy utolsó pillantást vetettünk az Adriai tengerre és Zágráb felé vettük az útirányt.

Zágráb Horvátország fővárosa, közel egymillió lakossággal. 1910-ben még csak alig 70 000-en lakták. Vallási megoszlás: [római katolikusok](#) 87%, [protestánsok](#) 5%, [iszlám](#) és [ortodox keresztény](#) 2%, [ateista](#) 3,5%. A török időkben közvetlen közelében húzódott az [országhatár](#), ezért a főváros [Varasdra](#) került. [1606](#)-ban a város hívására érkeztek ide a [jezsuiták](#), akik [kolostort](#) alapítottak itt.

A Káptalándomb Zágráb történelmi központja, amely a zágrábi katedrális körül alakult ki. A zágrábi érsekség központja. A katedrálisban őrzik [Szent László](#) palástját. Itt nyugszik [Erdődy Tamás](#), valamint 1919-es újratemetésük óta [Frangepán Ferenc](#) és [Zrínyi Péter](#), akik a 19. századtól a horvát nemzeti szabadság szimbólumai.

A katedrális Szent László építette Szent István tiszteletére, ez a Mária Mennybemenetele templom is egyben.

A Káptalándombi városrészről elsétáltunk a Szent Márk térre is, ahol megcsodálhattuk a Szent Márk templomon Horvátország és Zágráb címerét Zsolnai tetőcserepekből kirakva.

Zágráb fő és legnagyobb tere a Jelačić bán tér. Valamikor piac volt, ma turisták kedvelt helye, sétálóterület hangulatos kávézó teraszokkal. Itt látható [Josip Jelačić](#) bán szobra, amelyet [1866](#)-ban állítottak, (Eredetileg kardjával Magyarország felé sújtott, de mára elfordították.) A téren található még a Kolmár-palota, amely ma a Horvát Irodalmárok Társaságának székhelye és a Rado-ház.

Még itt búcsút vettünk idegenvezetőnkől.

Pápán boldogan öleltük magunkhoz szüleinket.

Köszönjük kísérő tanárainknak (Balatoniné Horváth Saroltának, Englertné Nyerges Ritának, Novák Andreának és Ughy Miklósnak), valamint Kiss Róbert honismereti vezetőnknek, Mező Gyula buszvezetőnek ezt a felejthetetlen négy napot.

Pápa, 2019. június 11.

A résztvevő hetedikes diákok.